

[Alice Hedegaard]

Om dette er gjort fuldt overlagt, er svært for mig at vide, men man bør gøre forbrugerne opmærksom på denne nok så tvivlsomme ret til bl. a. reklamation over mangler eller afhjælpning af fejl inden rimelig tid, hvis det f. eks. skal være sælgerens afgørelse, om fristen er overholdt. Samtidig mener jeg også, sælgerne bør beskyttes over for denne intetsigende formulering, for de kan også komme i klemme. Hvad der for den ene part synes rimeligt, vil den anden part måske finde urimeligt.

Vi havde også gerne set, at reklamationsfristen var blevet udvidet til 2 år. Det vil for mange varers vedkommende være en mere retfærdig frist end den nugældende regel på 1 år, men vi kan naturligvis acceptere, at man venter, til denne 2 års frist også kan komme til at omfatte detailhandlerne over for deres leverandører. Det ville være aldeles ødelæggende for mindre handlende at skulle lide de tab, det givetvis vil medføre, hvis de ikke var dækket ind over for deres leverandører. Men vi ser som sagt gerne, at denne frist forlænges, i hvert fald til 2 år.

Der er i bemærkningerne mange sider om problemerne vedrørende solgte genstande, som det nogen tid efter købet viser sig at der ikke kan skaffes reservedele til reparation af. Dette problem burde i høj grad have været søgt afklaret i loven, da det bestemt ikke er et ukendt begreb, og ofte kan give store tab for køberen. Man kan f. eks. 1-2 år efter køb af en vaskemaskine opleve, at reservedele ikke findes i landet, og at importen af disse vil blive så kostbar, at det overstiger maskinens værdi. Dette er et helt konkret eksempel, og køberen er i denne situation helt magtesløs og egentlig godt taget ved næsen. Det havde derfor været ønskeligt med en klar og utvetydig paragraf, der kunne forhindre dette og lignende tilfælde.

Den af udvalget foreslåede ufravigelige regel om farlige genstande havde vi også gerne set medtaget i dette lovforslag. Den udformning, man nu er nået frem til i § 76, er utilstrækkelig. Det burde helt enkelt være forbudt at sælge genstande, hvis anvendelse indebærer risiko for personskade. § 77, stk. 1, eller § 76 indeholder efter min mening intet, der kan forhindre salget eller beskytte forbrugeren mod sådanne genstande.

Retsforbundet kan støtte tankerne om at sikre forbrugeren bedst muligt, så vi håber, at

udvalgsarbejdet vil kunne rette op på nogle af de mangler, vi mener lovforslaget har.

Wilhelm (VS):

VS vil gerne støtte den forbrugerbeskyttelse, der delvis ligger i dette forslag, men jeg må erklære mig enig med fru Tove Jørgensen og fru Alice Hedegaard i deres påpegning af den meget stærke begrænsning, forslaget har i så henseende. Når jeg har gjort det, finder jeg i øvrigt ikke grund til at gentage den argumentation, som jeg er enig i, men vil blot uddybe et punkt, som fru Tove Jørgensen ganske vist var kort inde på, men som det undrede mig at f. eks. den socialdemokratiske ordfører, fru Tove Lindbo Larsen, overhovedet ikke nævnte, nemlig at den nye justitsminister har benyttet lejligheden til at indføre en bestemmelse, som ikke lå i købelovsudvalgets forslag, og som forbrugerkommissionen har modsat sig, nemlig bestemmelsen i den foreslåede § 79, som siger, at sælgeren skal have ret til at vælge at afhjælpe en mangel, som køberen kommer og påviser. Herved indskrænker man køberens valgmuligheder, som i øvrigt efter lovforslaget ville have bestået i at sige: lad købet gå tilbage, eller lad os foretage en ombytning. En ting er, at køberen kan sige: jeg vil gerne have afhjulpet den mangel, der er konstateret. Men nu kommer man og siger: ja men sælgeren skal også kunne vælge at afhjælpe mangelen – og så kommer alt det dér, som fru Alice Hedegaard nævnte, med rimelig tid osv., hvor man altså står og mangler det, man rent faktisk har købt.

Jeg synes, det er en urimelig argumentation, der anvendes her. Jeg er ikke i tvivl om, at erhvervslivets organisationer har ønsket det. Jeg synes nok, det er betegnende for denne institution, at forbrugerombudsmanden også har anbefalet noget sådant. Det viser, som vi adskillige gange har set, hvor han egentlig står i spillet mellem forbrugere og producenter, mellem købere og sælgere. Selve argumentationen, at det skulle skabe en lighed, synes jeg er fuldstændig forfejlet. Man siger, at køberens ret til at forlange mangelen afhjulpet, hvis det i øvrigt kan lade sig gøre uden alt for stort besvær for sælgeren, som der også står, skal afbalanceres med sælgerens ret til at kræve lige netop denne løsning og ikke nogen anden, ikke nogen